

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. I. Referuntur Patrum hâc de re sententiæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

Regum, seu Episcoporum, vel Potentum deinceps Romanorum decretorum censuram in quocunque crederit, vel permiserit violandam,

PROBATIO III.

Prioris continuativa ex decreto Gratiani dist. 12. & 19.

138. **E** Tenim in Cap. Non decet. dist. 12. Calixtus Papa ita rescripsit: Non decet à Capite membra discedere, sed juxta sacre Scripturæ testimonium omnia membra Caput sequantur. Nulli verò dubium est, quòd Apostolica Ecclesia mater est omnium Ecclesiarum, à cujus vos regulis nullatenus convenit, deviare. Eadem dist. Cap. Præceptis. Gregorius Papa Episcopis per Galliam, Germaniam, & universas provincias constitutis sic rescribit: Per obedientiam, quæ à sancta Romana Ecclesia & Apostolica auctoritate jussa sunt, salutiferè impleantur, si ejusdem sanctæ Dei Ecclesiæ, quæ est Caput vestrum, communionem habere desideratis. In Cap. Romanorum dist. 19. Nicolaus Papa mandat, ut quod Apostolica probavit Ecclesia, teneatur acceptum. Eadem dist. in Cap. Sic omnes. Agatho Papa dicit: Omnes Apostolicæ Sedis sanctiones accipiendas esse, tanquam ipsius Divini Petri voce firmatæ sint. Quid ergo clarius dici potuisset ad stabilendam Papæ ex Cathedra Apostolica loquentis in rebus fidei infallibilitatem, in vicibus oporteat, omnia Ecclesiæ membra sequi Caput in tantum, ut quisquis ea, quæ Apostolicâ auctoritate sunt jussa, non adimpler, à sanctæ Dei Ecclesiæ communionem sit alienus, non aliam ob rationem, nisi quia Sedis Apostolicæ sanctiones perinde sunt accipiendæ, ac si ipsius Divini Petri voce firmatæ essent. Ad quam proinde Petri in Romano Pontifice etiamnum loquentis vocem, meritò Clerus Gallicanus suam faciat reflexionem, cum, uti S. Leo in epist. 87. ad Episcopos Viennenses, Cap. Ita Dominus. dist. 19. relatus scripserat: Christus Petrum in consortium individue unitatis assumptum id, quod ipse erat, voluit nominari dicendo: Tu es Petrus, & super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam: ut sic æterni ædificatio templi mirabili munere gratiæ Dei in Petri soliditate consisteret.

§. IV.

Corollarium.

139. **H**inc coronidis loco lubuit Clerum Gallicanum ad sequentes sacros Canones non tam revolvendos; quàm verbo & opere amplectendos invitare. Quorum primus Paschalis Papæ in Cap. significasti. De elect. ita se habet: Ajunt, in Concilij statutum non inveniri, quasi Romana Ecclesiæ legem Concilia ultra præfixerint, cum omnia Concilia per Romani Pontificis auctoritatem & facta sint, & robur acceperint, & in eorum statutis Romani Pontificis patenter excipiatur auctoritas. Cum igitur à Sede Apostolica vestræ insignia dignitatis exigitis, quæ à B. Petri tantum Corpore assumuntur, dignum est, ut vos quoque Sedis Apostolicæ subjectionis debita signa sol-

vatis, quæ vos cum B. Petro tanquam de membris habere, etiam Catholici Capituli unitatem servare declarant.

Secundus verò Innocentij IV. Canon in Cap. Majores. De Baptismo. sic decernit: Majores Ecclesiæ causas, præsertim articulos fidei controversos, ad Petri Sedem referendos intelligi, qui, cum quaerenti Domino, quem discipuli dicerent, ipsum esse, respondisse notabat: Tu es Christus Filius Dei vivi: & pro eo Dominum exorasse, ne desiciat fides ejus.

Tertius denique Lucij III. Canon in Cap. Ad absolvendum. De hæreticis. vinculo perpetui anathematis innodat universos, qui de Sacramento Corporis & Sanguinis Christi aliter sentire, aut docere non metuunt, quàm sancta Romana Ecclesia prædicat, & observat, &c. Quomodo autem horum Canonum firmitas subsisteret, si Romanæ Ecclesiæ Capituli, Summi Pontificis ex Cathedra loquentis, in rebus fidei jadicium non esset infallibile?

~~~~~

DISQUISITIO V.

An ex unanimi Patrum consensu & præxi Ecclesiæ, rationeque Theologiae demonstrari possit Papæ in rebus fidei omnimoda & irrefragabilis infallibilitas?

§. I.

Referuntur Patrum hæc de sententia.

Author de libertatibus Ecclesiæ Gallicanæ lib. 7. capp. 6. 7. 8. & 9. ab auctoritate SS. Patrum fuse probat certitudinem judicij Summi Pontificis in fidei questionibus. Ad quem proinde Authorem, ne longior esse debeat, hic remitto Lectorem. Exinde cap. 10. exhibet antiquioris, imò & modernij Cleri Gallicani sententiam de judicio Papæ in rebus fidei. Toti, inquit, Clero Gallicano, tribuendum non est, quod gestum est ab Episcopis Parisijs congregatis. Non enim conventus ille, qui non errandi privilegium Summo Pontifici adimere tentavit, Concilium Nationale erat, nec ij, ex quibus constabat, aliorum procuracionem ad definiendas eas quæstiones acceperant. Imò admodum odiosa reliquis omnibus, vel ferè omnibus in Gallia, sicut & in omnibus alijs Nationibus, visa est declaratio illorum Episcoporum, vel ob id saltem, quòd tunc temporis edita esset, cum non aliò spectare posse videretur, quàm ut Summum Pontificem pro Ecclesiarum Gallicanarum libertate contententem deterreret.

Si autem ex cæteris (quod præsumendum non est, saltem de multis) poenarum in edito Regio declarationem illam confirmante contentarum metu, aliqui ad istorum sententiam accederent, audienda potius esset Gallicana Ecclesia, tunc temporis loquens, cum minus suspectus erat ejus clamor. Episcoporum illius Nationis tum seorsim, tum simul,

de sanctæ Sedis decretis circa fidem olim dis- ferentium verba retulimus in capitibus supe- rioribus. Sed ne putes, sequentibus tempo- ribus defecisse fidem ac religionem illius Cle- ri, addenda sunt diversorum temporum ex- empla, ex quibus & alijs, quasi perpetuæ traditionis series contexi possit.

3. Hincmarus Archiepiscopus Rhemensis, quem ad extollendam nimis autoritatem Pontificis Romani proclivem nemo, qui ejus ingenium perfectum habuerit, facile suspi- cabitur, illustre testimonium in hac parte red- dit sanctæ Sedi in præfatione opusculi de divor- tio Lotharii Regis, & Gerbergæ Regine. De omni- bus dubijs vel obsecris, inquit, quæ ad recte fidei tenorem, vel pietatis dogmata pertinent, sancta Romana Ecclesia, ut omnium Ecclesiarum Mater & Magistra nutritrix & doctrix, est consulenda, & ejus salubria monita sunt tenenda, maxime ab his, qui in illis regionibus habitant, in quibus Divina gratia per ejus prædicationem omnes in fide genuit, & Catholico lacte nutrit, quos ad vitam præordi- navit æternam. Si omnium Ecclesiarum Magi- stra & Doctrix est Ecclesia Romana, cur non Ec- clesiæ Gallicanæ, vel etiam universæ? An hæc tota distinguitur ab omnibus suis partibus? An sensus compositus à sensu diviso hæc in re olim discretus est? At, inquit, Ecclesia Roma- na consulenda est, & ejus monita tenenda, sed eâ conditione dummodò sint salubria. Irridet & non profiteretur, qui Summum Pontificem in eo sensu alloquitur, aut de Ecclesia Roma- na ita loquitur; cujus enim vel viliissimi ho- minis monita non sunt tenenda, si salubria sint? Sed eâ ipsâ ratione, quod ab Ecclesia Roma- na dantur, quæ est omnium Ecclesiarum Magi- stra & Doctrix, salubria habenda sunt & tenenda.

4. Ivo Carnotensis episc. 8. ad Richerium Seno- nensem Archiepiscopum cum, qui Ecclesiæ Ro- manæ non concordat, hæreticum declarat; dicitis etiam in litteris, me Sedem invasisse Gaufridi Coepiscopi vestri, in quo manifestè contra Sedem Apostolicam caput erigitis, dum, quod illa edificat, vos, quantum in vobis est, destruitis; & quod illa destruxit, vos edificare contenditis. Hujus judicij & constitutionibus obviare, planè est hæreticæ pra- visatis notam incurrere, cum Scriptura dicat: hæreticum esse constat, qui Romanæ Ecclesiæ non con- cordat.

5. Jacobus Cardinalis Vitriacus in hist. O- rient. cap. 75. anno 1230. Patet ergo, inquit, eam super hanc Petram, pro qua Dominus roga- vit, ut non deficeret fides ejus, post Christum adifi- cata sit, & fundata Christi Ecclesia, quod omnes, qui ab Ecclesia Romana recedunt, absque fundamen- to adificant, in vanum laborantes, & ab eo, qui à Domino Cephas appellatus est, separati, accephali, & monstruosi homines merito sunt reputandi.

6. Que esset Ecclesiæ Parisiensis de judicio Summi Pontificis in decidendis quæstionibus ad fidem spectantibus sententia, anno 1324. de- claravit Stephanus Episcopus Parisiensis litte- ris pro B. Thomæ Aquinatis doctrina editis. De Concilio, ut ibi dicitur, venerabilium viro- rum Decani & Capituli Parisiensis, & venerabi- lis P. D. Guillielmi Dei gratiæ Archiepiscopi Vien- nensis sacra Theologia Professoris, & aliorum 23,

Magistrorum in Theologia, nec non 39. Baccalau- reorum in Theologia. Hæc enim declaratio facta est ob eam causam, quæ his verbis ex- primitur. Nos igitur attendentes eum eis, quod sacrosancta Romana Ecclesia fidelium omnium Ma- ter & Magistra in summissima Petri Christi Vicarij confessione fundata, ad quam velut ad universalem regulam Catholicæ veritatis pertinet approbatio, & reprobatio doctrinarum, declaratio dubiorum, determinatio tenendorum, & consuetio errorum, præfatum Doctorem venerabilem, cuius doctrinâ fulget Ecclesia ut sole luna, nuper Sanctorum catha- logo adscribendum, doctrinæ diligenti excussione, & examinatione præhabita super vita ipsius & doctri- na, ipsamque quoad vitam puram, ac doctrinam salutare orbiter commendabilem prædicavit, &c. Quæ declaratio eò majoris est ponderis, quod qui eam edidit Episcopus, idem antea qualdam Divi Thomæ sententias impugnari permiserat. Unde constat, illum ideo mutasse sententiam, quia, ut significat, Romana Ec- clesia sancti Doctores doctrinam commendat. Hist. Vnvers. Paris. tom. 4. ad dictum an- num 1324.

7. Franciscus Archiepiscopus Rothomagen- sis in Apologia Evangelij pro Catholicis ad Jacobum Majoris Britannie Regem, Patris anno 625. edita lib. 2. c. 1. multa scribit, quibus infalli- bile Summi Pontificis judicium in materia fi- dei probat. Grandi, inquit, quodam privilegio Romanus Pontifex custos fidei Phylax 135 piftois à Patribus habitus, ut Ephesina acta Celestino Papa Celestino to Phylachi piftois, Celestino Custodi fi- dei acclamatum testatur. Nec non & postea in- sertum Chalcedonensibus actis insigne monumentum illud est Petri Episcopi Ravennatis epist. ad Euty- chen. In omnibus autem hortamur te, frater ho- norabilis, ut his, quæ à beatissimo Papa Romano civitatis scripta sunt, obedienter attendas, quoni- am B. Petrus, qui in propria Sede vivit & præsidet, præstat querentibus fidei veritatem. Nos enim pro studio pa- is & fidei, extra consensum Romanæ civitatis Episcopi, causas fidei definire non possumus &c. Denique multa colligit Romani Pontificis epitheta idiplum significantia, quod sit Custos fidei, violatæ fidei vindex, caput totius fidei &c. Cap. 2. c. 1. ceter partem. epistole Agathonis Pontificis in sexta Synodi ad. 4. Synodice lectæ de Ecclesia Romana dicentis ad Imperatores; Hæc spiri- tualis Mater vestri tranquillissimi imperij Apostolica Christi Ecclesia, quæ per Dei omnipotentis gra- tiam à tramite Apostolicæ traditionis nunquam er- rasse probabitur, nec hæreticis novitatibus deprava- ta succubuit, sed ut ab exordio fidei Christianæ perce- pit ab Authoribus suis Apostolorum Christi Princi- pibus, illibata finetenus permanet. Cap. 12. majori cum energia: Cui non patet, inquit, fidei os- stium Romanis clavibus aperiendum, à Romano- que Pontifice patefaciendum esse?

8. Jam à primis sæculis, ut testatur S. Leo epist. 89. sancta Sedes ab Episcopis Gallicanis innumeris est relationibus consulita, qui mos nunquam non viguit. Porro ejus responsa ita suscipiebantur, ut postea consulentes non vacillarent, atque adeo reformabilia esse non suspicarentur, quod tum ex multis, quæ jam diximus, constat, tum hæc confirmandum est resti.

Disquis. V.

DISQUISITIO

S. I.

Referuntur Patrum hæc decreta

Auctor de libertatibus Ecclesiæ... Si autem ex ceteris (quod præter- itum est, saltem de multis) patrum... Regio declarationem illam... tenentur metu, aliqui ad choram... accederent, audientes portis eccle- siæ Ecclesiæ, tunc temporis... illius Natiois tum scilicet, tum...

testimonio celeberrimi Agidij Archiepiscopi Bituricensis, qui expositione Cap. Cum Martha de celebrat. Miss. ait: Archiepiscopus igitur Lugdunensis de omnibus his dubitans, Sedem Petri, ad quam pertinet, majores causas, & præsertim articulos fidei, & ea, quæ ad articulos ordinantur, decidere, consuluit, ne in ipsis ulterius vacillaret.

9. Nicolaus Coesetanus Theologus Parisiensis, ac postea Massiliensis Episcopus in tractatu suo pro sacra Monarchia Ecclesiæ Catholicæ, Apostolicæ & Romanæ adversus Rempublicam Marci Antonij de Dominis Archiepiscopi Spalatensis parte 5. discuss. n. 5. cap. 12. lib. 7. indefectibile fidei lumen in Summo Pontifice his verbis astruit: Dico igitur, non esse par lumen in reliquis cum Summo Pontifice. Namque uni ei in persona Petri dictum est: Ego rogavi pro te, ut non deficiat fides tua. Quare eâ luce colustratus plus ejus oculus cernit, quam multorum oculi, &c.
10. Luculentius mentem suam aperit Illustrissimus Gabriel Albaspineus Aurelianensis Episcopus in hæc verba Tertulliani, Episcopus Episcoporum lib. de pudicitia. Quæcumque igitur, inquit, ratione aut mente de Romano Pontifice hæc dixerit Tertullianus, sermo, vel per ludibrium, illis tamen temporibus penes eum potestatem fuisse de rebus fidei judicia peremptoria ferre, & totius orbis Episcopus monere, atque docere, quis non agnoscat? Eoque magis, quod unus Tertullianus jam hæresi implicitus, de hac re cæteris Ecclesiæ Episcopis non reluctantibus conqueratur: nam de his rebus eum oppugnando conjecturam facit, eâ tempestate id juris Romanis Episcopis concessum fuisse, eoque revera hanc potestatem exercuisse. Vide ejus notam in hæc verba S. Optati Episcopi Milevitani de B. Petro loquentis lib. 2. de schism. Donat. Qui dicit ad se Angelum.
11. Illustrissimus Petrus de Marca Archiepiscopus Tolosanensis in quodam M. S. quod Stephanus Baluzius in compendio ejus vitæ libris de concordia præfixo asserit, ultimum esse Illustrissimi illius Archiepiscopi opus, paulo ante mortem ab ipso confectum, ubi infallibile Papæ in fidei quæstionibus judicium ita defendit, ut opinionem contrariam antiquorum Doctorum Universitatis Parisiensis (Gerfonium & alios innuebat, de quibus postea) ab Ecclesia tolerari tantum asseruerit; cæterum tunc ipsiusmet Universitatis, & aliarum omnium Doctores, pro infallibili Papæ judicio stare.
12. Non Episcopi singulares tantum, sed ut olim Concilia, ita posterioribus temporibus conventus, & Comitium Cleri Gallicani privilegium illud sanctæ Sedis venerata sunt. Celeberrimus conventus Melodunensis anno 1579. tit. 1. constitutionum, qui est de fidei professione, sic decrevit: Operam dabunt ij, quibus hæc cura demandata est. Episcopi scilicet, & eorum Vicarij, ut in omnibus Synodis tam Diocesanis, quam Provincialibus, omnes & singuli tum Clerici tum Laici amplectantur, & aperta professione eam fidem pronuntient, quam S. Romana Ecclesia, Magistra, columna, & firmamentum veritatis profiteretur & colit. Ad hanc enim propter suam principalitatem necesse est, omnes convenire Ecclesias.

Sed quid sibi volunt verba illa epistolæ Comitiorum Generalium Cleri Gallicani ad Innocentium X. Pontificem Maximum 2. Calend. Novemb. anno 1650. Semus, ubi Caput Ecclesiæ, ibi totius fidei arcem, totius & disciplinæ Metropolitim; eoque convenitur à nobis libertatis, quod in Præfulum Primatis sine Præfules, si quando illis dolet, maxime à vulneribus Ecclesiæ, justissimas querelas suas deponere par est. Ad eone parum tuta est religio nostra, ut totius fidei arcem hæresi disjici posse sentiamus? Ad eone parum firma est petra, super quam Christus ædificavit Ecclesiam suam, ut portæ inferi prevalere possint adversus eam? Ad eone inefficax Christi oratio, ut Petri, pro quo rogavit, defectura sit fides in ejus successoribus? Sed Ecclesiæ Gallicanæ mens luculentius apparet in epistolis anno 1673. editis,

§. II.

Refertur sententia Universitatis Parisiensis, ejusque Doctorum, imò & Senatûs Parisiensis.

Accedit etiam autoritas Universitatis Parisiensis, ac Doctorum particularium illius, nec non Senatûs Parisiensis, asseverantium, Papæ judicium in causis fidei esse irrefragabile; uti præfatus Author de libert. Ecclesiæ Gallicanæ præf. cap. 9. deducit. Anno, inquit, 1387. tota Universitas Parisiensis in Consistorio apud Clementem, quem tanquam legitimum Pontificem sequebatur, per Magistrum Petrum de Alliaco infallibile Romani Pontificis judicium in causis fidei esse, professus est his verbis in hist. Universit. ad hunc annum relatis: Igitur pro vestris humilibus signis Universitatis prædicitæ & pro nobis eorum namque, qui suis in hac parte obsequimur mandatis, & documentis innisimur, corde & ore unanimiter protestamur, quod quidquid hætenus in hac causa per eos actum est, & quidquid in ea nunc vel alias pro eis acturi, aut dicturi sumus, totum correctionis, & judicio Sedis Apostolicæ, & sedentis in ea Summi Pontificis humiliter submittimus, dicentes cum beato Hieronymo 24. quæst. 1. Hæc est fides, Pater beatissime, quam in Catholica Ecclesia didicimus, in qua si minus periret, aut minus caute foret aliquid positum est, emendari petimus à te, qui Petri fidem & Sedem tenes. Non ignoramus enim, sed firmissimè tenemus, & nullatenus dubitamus, quod sancta Sedes Apostolica est illa Cathedra Petri, super quam eodem Hieronymo teste, fundata est Ecclesia; ut habetur eadem quæst. in Cap. Quoniam vetus. Et sicut dicit Cyprianus 95. dist. Qui Cathedram. De qua Sede in persona Petri Apostoli in ea Sedentis dictum est: Petre, rogavi pro te, ut non deficiat fides tua, Luca 22. Hæc est igitur, ad quam determinatio fidei & approbatio veritatis Catholica, ac hæreticæ impietatis detestatio maxime pertinet. Ad eone erat veneranda illi Universitati sententia de infallibili judicio Papæ, ut ante hunc annum nullus ejus Facultatis Doctor ab ea recesserit, & postea, licet occasione schismatis, aut